

ÚJABB BESZÉLGETÉSEK A MŰVÉSZETPEDAGÓGIÁRÓL

A Magyar Drámapedagógiai Társaság képviselői még 2008. nyarán, a VII. Nevelésügyi Kongresszuson javasolták, hogy a „mindennapos testnevelés” mintájára induljon mozgalom az iskolák világában a „mindennapos művészeti élményért”, ha már a NAT-ban önálló kompetenciaként úgyis elismerést nyert! A drámapedagógusok dolgoznak az előterjesztésen, keresik a válságos feltételek közt is a reális, ám hatékony megoldás lehetőségeit. (Itt jegyezzük meg szomorúan, hogy fájdalmas veszteség érte a magyar drámapedagógiát: Fodor Mihály, a bagi Fapihe csoport legendás rendezője, megannyi kisiskolás első színpadi élményének megteremtője fiatalon, 55 évesen halt meg az elmúlt napokban.)

Ha a mindennapos művészeti élmény várat is magára, hogy minden hónapban fontos találkozóra kerül sor a művészetpedagógia dolgában, annak szemtanúi lehetünk. Októberben Fővárosi Művészstanárok Találkozója. November 2-án pedig a művészet pompás palotája, az Andrássy úti KOGART-Ház látta vendégül az érdeklődőket. Az alkalmat az adta, hogy az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet, valamint a Magyar Pedagógiai Társaság szakfolyóirata nyáron különszámokat szentelt e kérdéskörnek, s a szélesebb közönség előtt ezen a különösen méltó helyen, a frissen nyílt Csernus-kiállítás színterén mutatták be szerkesztők és szerzők e lapszámokat. A zenei nevelés hazai és nemzetközi tapasztalatairól szóló megszólalások jelképezték a nyitányt. A „Színes húrok” (finn-magyar) hangszeres nevelési módszer képviselői, mester és ifjú tanítványa (Machaláné Balázs Mária és Lamouris Maximilien) fagott kettőse – népdalfeldolgozások – valóságos nyitány volt. Majd szót kapott a Yehudi Menuhin kezdeményezte, hazánkban is erősödő zenei nevelési program, melynek lényege: művészek látogatnak el s tartanak „rendhagyó órákat” az iskolában. Antal Ilona pedig svédországi tapasztalatairól beszélt. A kecskeméti Tanítóképző taná-

ra, Burián Miklós a művészet törvényszerűségeivel való találkozás katartikus erejéről szólt. Udvari Katalin, a Psalmus Humanus egyesület elnöke, amellett, hogy december 16-ra ő hívta vendégségbe a művészetpedagógusokat, a kecskeméti Kodály Iskola emlékeit idézte, ahol a Mester személyes részvétele és tekintete volt az intézményi munka legfontosabb „minőségbiztosítása”. Környeiné Gere Zsuzsa a tavalyi kongresszus gyermekrajz-kiállításának mottóját idézte: „minden gyermeknek jussa, hogy kifejezze önmagát!”.

És itt voltunk a probléma gyökerénél. A magyar társadalom dezintegráltsága, széttagozódása ijesztő tüneteinel. A generációk közti távolság, a különböző társadalmi helyzetű csoportok közti távolság, az értelmiség és nem-értelmiség közötti kommunikációs zavarok, de a művészek és pedagógusok közti bizalmatlanság tünetei is, mind-mind a kóros állapot jelei. A jelenvoltak kifejezték hitüket abban, hogy a művészetek nyelve, élménye és üzenete összekapcsolhatja legalább a párbeszéd erejéig a távolodó, egymás iránt bizalmatlan társadalmi szereplőket.

Lehet-e ennél fontosabb feladata napjainkban a művészeti nevelésnek? – vetődött fel a kérdés.

„Minden virág virágozzék!” – adta meg Környeiné Zsuzsa a szabadelvű pedagógiák lényegét. De gyarapodó nyilvánosság, folyamatos, napi szintű kritika biztosítása mellett.

A pedagógiai lapok ezt a dialógust, ezt a folyamatos párbeszédet tudnák segíteni.

És végezetül: szeretnénk, ha minél több művészember tekintené feladatának, örömteli vállalkozásának látogatását iskolások között, ha minél több iskola fogadná el ezt a kinyújtott kezét. A hely szelleme – a KOGART-Ház alapítója sikeres szereplője a magyar gazdaságnak – arról is szól, hogy a társadalom egységének a művészetek segítségével való helyreállításának feladatában a vállalkozói szféra mecénási magatartása is segíthet.